Des de 1961
aspace
Associació de la Paràlisi Cerebral
DECLARADA D'UTILITAT PÚBLICA
Ordre 23/02/1968
Ministerio del Interior

REVISTA D'OPINIÓ AMB

CONNEXIÓ

Any 2014 / Núm. 24

SUMARI

NOVETATS
- Projecte Cross: aspacenet i Fundació Vodafone..... 03
- Jornades Dia Mundial de la Paràlisi Cerebral..... 04

ASPACE
- Quinzè i desè aniversari dels Centres ocupacionals d'Aspace a Poble Nou i Badalona respectivament..... 06

PERSONALMENTE
- Mis vivencias en el Campeonato de Europa de Boccia 2013..... 09

ENTREVISTA
- Anna Calvo, la fantàstica fotògrafa de l'exposició Vincles de Valor..... 10

CUÉNTAME
- Nosaltres ja hi corríem per l'Estadi Olímpic abans del 92! 18

Aquest any, un equip de treballadors d'Aspace s'ha marcat una fita, tant esportiva com social i benèfica. Participar a **la Oxfam Trailwalker.**

EDITORIAL

He estat molta estona donant-li voltes al cap de com començar aquesta editorial i pensant i pensant he arribat a la conclusió lo malament que se'm donen el començaments.

El exemple mes gràfic per il·lustrar això, era quan feia atletisme, concretament per les carreres de velocitat, el meu punt feble era sortida allà perdia aquells segons decisius determinants per guanyar una carrera. En les tasques domestiques mai se per on començar, la majoria de gent te un esquema dintre de seu cap. Això si quan començo ja poso la directe

Doncs això es pot extrapolar a tot menys a quan vaig començar a anar a la revista, entrava amb molta por però mica en mica he anat fent-me un lloc. Al cap del temps m'he adonat compte que esta amb gent com jo em va ajudant a anar acceptar la meva discapacitat. ‹

Victor Herrero

STAFF

Direcció
Rosa Ortolà, Xavi Soteras, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Ramiro Herrador, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José Luis Hurtado, Matafaluga, Verònica Pàmies, Francisco Javier de la Fuente, Manolo Martínez, Merçe Serra, Chema Martín, Sergi Pérez, Yolanda Pons, Adrià Domingo, Victor Herrero.

Suport tècnic
Adrià Domingo, Yolanda Elipe

Maquetació
Aspacet
Pau Segarra

Coordinació tècnica
Xema Martín

Col·laboració
Anna Calvo, Àngel Aguilar, Josep Mauri, Marina López, Silvia Alba, Anna Vidal, Montse Domingo, Nois/es grup E1, Ferran Ribas, David Utanda, Antonio Pardo.

Amb el suport d'Aspace ‹

ÚLTIMA HORA

ASPACE CAMINA. UN PROJECTE SOLIDARI

Si voleu co·laborar amb aquest projecte podeu fer-ho comprant samarretes amb aquest disseny. Les podeu adquirir a qualsevol centre d'Aspace. GRÀCIES!

Anna Vidal / **Aspace Esports**

Per aquest nou any un grup de treballadors d'Aspace ens hem marcat una fita, tant esportiva com social i benèfica.

Es tracta de participar a la Oxfam Trailwalker. Aquesta activitat és una forma perfecte per unificar esports, valors i solidaritat.

La Oxfam Trailwalker és el major desafiament esportiu per equips del món per lluitar per la pobresa. El desafiament consisteix a recórrer a peu 100 Km en un màxim de 32 hores. Els equips estan formats per 6 persones, 4 marxadors i 2 de suport que van en cotxe. Els membres de l'equip han de començar, caminar i acabar junts.L'objectiu és lluitar contra la pobresa i la injustícia al món. Per això els equips es comprometen a aconseguir donatius que Oxfam Intermón destinen a més de 400 projectes de cooperació, acció humanitària, comerç just i sensibilització a 40 països. Aspace ha creat per aquesta fita l'equip ASPACE CAMINA.

Aquest equip estarà format per 6 treballadors de l'entitat, i excepcionalment i per primera vegada Intermón Oxfam ens ha permès que puguin participar 2 nois amb paràlisi cerebral, caminant amb nosaltres alguns trams de l'etapa de la Trailwalker Girona 2014.

Per portar a terme aquest repte cada equip haurà de recaptar 1500 euros abans de la sortida, que aniran destinats integrament a INTERMON OXFAM.

A més d'un bon entrenament, moltes ganes i molta més il·lusió, necessitarem la col·laboració de persones i entitats que ens puguin ajudar a recaptar aquests diners i els materials necessaris per dur a terme aquesta fita. (nutrició, equipament, transport...)

Per poder cobrir aquests despeses, des d'Aspace Esports estem organitzant diferents actes (organització d'esmorzars solidaris, venda de loteria, samarretes, xapes, clauers...)

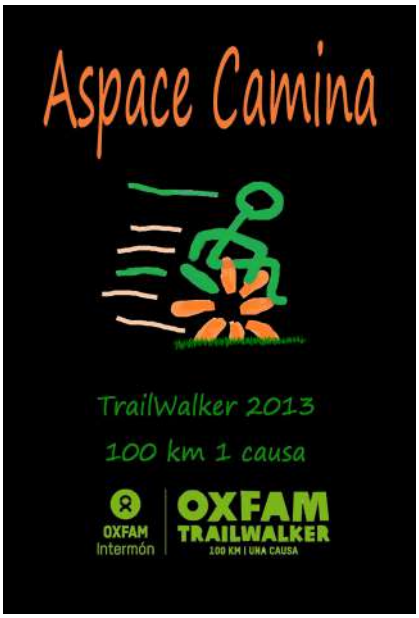

És per això que "Aspace Camina" és un projecte de tots, i us demanem la vostra col·laboració. Creiem que l'important no és acabar la cursa, sinó el camí que recorrem junts per poder iniciar-la!!! ‹

PROJECTE CROSS: ASPACENET I FUNDACIÓ VODAFONE

Anna Vidal / Aspace Esports

Aspace Barcelona una de les 18 entitats de la confederació que participarà al desenvolupament del projecte cross de Aspacenet i de la fundació Vodafone.

Aquest projecte permetrà a les persones amb paràlisi cerebral utilitzar les aplicacions del sistema operatiu Android, començant per una de les més demandades pel nostre col·lectiu que és el Whatsapp.

L'aplicació informàtica per a dispositius mòbils android disposarà de sistemes d'accés alternatiu a la pantalla tàctil i també oferirà la interfície a l'usuari més adequada a les seves competències per tal que pugui composar el missatge, inclús sense saber lletrejar. També et permetrà escoltar el que es rebi amb veu de manera que no caldria saber llegir. A la foto de la esquerra podeu apreciar la darrera versió del programari en desenvolupament. Quan pressionem una tecla al teclat, al qual es pot triar quin missatge té cada botó, el missatge s'envia en format imatge i text per whatsapp. Quan rebem un missatge, una veu ens informa de qui l'ha enviat i que hi diu. Cada botó es pot triar per accés directe, joystick o encerclament. El dispositiu pot ser tan petit com el mòbil o gran com un tablet.

També està treballant un sistema més universal com un escaneig amb barres semblant al CrossScanner.

Actualment existeix un prototip que permet enviar missatges de whatsapp, però es preveu que a l'estiu de 2014, ja disposi de una interfície de comunicació configurable per cada usuari. L'aplicació serà gratuïta i, el més important per al col · lectiu de la paràlisi cerebral, estarà desenvolupada en programari lliure perquè qualsevol persona o empresa pugui desenvolupar adaptacions que atenguin les necessitats concretes de cada persona o per crear noves funcionalitats per adaptar totes les aplicacions que diàriament veuen la llum i que no són accessibles, així que això serà només el començament, ja que també es tindran assentades les bases per tenir tot un ecosistema d'aplicacions compatibles per fer tot el que calgui amb els mòbils.

L'aplicació va ser presentada el diumenge 13 d'octubre de l'any passat durant la clausura de les jornada de celebració del Dia Mundial de la Paràlisi Cerebral. ‹

VALLE DE ORDESA

La Redacció

En 1918 el Valle de Ordesa alcanzó la categoría de Parque Nacional, eso quiere decir que es un Valle de incalculable riqueza natural y animal, un Valle protegido, un regalo para cualquier viajero. A menudo cuando pensamos en las vacaciones pensamos en playas paradisíacas donde desconectar, sin embargo en esta ocasión queremos compartir con vosotros, nuestros lectores, otro tipo de experiencia. Una experiencia muy gratificante para los sentidos que practica más gente de la que pensamos. Una experiencia tranquila y relajante: disfrutar de la monotonía, de los bosques, de los ríos, del aire tan sano del Valle de Ordesa, y Parque Nacional Monte Perdido situado en el pirineo aragonés.

Además de la categoría de Parque Nacional, también es conocido como Patrimonio Mundial por la UNESCO, un espacio que preservar. Poder disfrutar de este entorno es casi un lujo para los que nos autodenominamos "urbanitas" y estamos consumiendo polución las 24 horas del día; también es difícil disfrutar de este entorno para las personas con movilidad reducida, sin embargo en este caso como en otros Parques como "(Aigüestortes y Estany de Sant Maurici)" podemos disfrutar de un itinerario adaptado para sillas de ruedas.

Inaugurado en el 2012, gracias a la colaboración entre el Gobierno de Aragón y La Caixa se ha habilitado el primer sendero accesible para discapacitados de Ordesa. El sendero recorre el fondo del valle pirenaico por el margen izquierdo del río Arazas desde el aparcamiento hasta el puente de Cotatuero, con una longitud aproximada de 1.500 metros. Pasear por este sendero, rodeado por abedules, pinos, abetos... hará que nuestros sentidos se rejuvenezcan.

Será el final de una excelente excursión que empieza el Torla (donde debemos aparcar nuestro vehiculo), desde donde salen los autocares hasta el Valle de Ordesa, de donde salen las diferentes rutas, entre ellas el sendero adaptado. ‹

JORNADES DEL DIA MUNDIAL DE LA PARÀLISI CEREBRAL

Redacció

Durant les jornades es van realitzar ponències de diferents associacions presentant les seves experiències tan a nivell associatiu com a nivell personal.

El 12 de octubre es van celebrar unes jornades a Barcelona, dins del marc del Dia Mundial de la Paràlisi Cerebral.

La convocatòria va ser un èxit a les jornades i van assistir mes de 400 persones, a mes a mes es va realitzar la cursa " En Marxa per la PC", que cada any es supera.

Durant les jornades es van presentar ponències de diferents associacions presentant les seves experiències tan a nivell associatiu com a nivell personal. També es van realitzar uns tallers dirigits a famílies, professionals i a persones amb Paràlisi Cerebral.

Varem tenir la sort de poder gaudir de la Coral Afrodisca, d'un sopar a l'Hotel Barceló- Sants i una excel·lent obra de teatre que no va deixar indiferent a ningú.

Volem compartir amb vosaltres els nostres lectors un resum de les conclusions mes rellevants des del punt de vista de les persones amb Paràlisi cerebral que va llegir una persona d'AREMI (Associació de rehabilitació del Minusvàlid).

CONCLUSIONS: JORNADES DEL DIA MUNDIAL DE LA PARÀLISI CEREBRAL Barcelona, 12 i 13 d'octubre 2013

AUTONOMIA:

- El primer i fonamental que declarem és, que es tinguin en compte els nostres desitjos i inquietuds, a l'hora d'organitzar la nostra vida. Volem decidir per nosaltres mateixos!
- Necessitem mes iniciatives que fomentin la nostra autonomia. Volem tenir l'oportunitat de reunir-nos i treballar els temes que considerem per nosaltres mateixos.

LA NOSTRA FORMA DE VIDA:

- No volem una vida institucionalitzada en residències i associacions.
- No volem que ningú decideixi per nosaltres que ens convé, tot i la bona intenció que tingui.
- Tenint en compte els altres punt, la plena inclusió i normalització només serà una realitat en habitatges ordinaris que estiguin totalment adaptats, i que al igual que les de la majoria de vosaltres, situades en els nuclis urbans.
- Desinstitucionalizar la nostra vida requereix de recursos. Caldrà invertir en suports a l'autonomia: de caire tècnic però també humà, a través de la figura de l'assistent personal.
- En els habitatges i les residències, les normes han d'estar consensuades per usuaris i monitors, i no tan sols per professionals.

SEXUALITAT:

- La sexualitat de les persones amb discapacitat ha de deixar de ser, definitivament, un tabú.
- Els centres per a persones amb paràlisi cerebral, i especialment les residències, han de dotar-se amb protocols d'actuació per situacions relatives a relacions sexuals i afectives dels seus usuaris. Aquests protocols han d'implicar als diferents actors, família, professionals..., però molt especialment a la persona amb paràlisi cerebral.
- i per descomptat, desitgem poder compartir, de manera normalitzada, l'habitatge amb la nostra parella.

ÀMBIT LABORAL:

- Necessitem alternatives laborals que siguin reals, i que no solament estiguin dirigides a les persones que amb paràlisi cerebral tinguin mes capacitats.

NOVES TECNOLOGIES:

- Quan les noves tecnologies són accessibles, se'ns permet realitzar activitats que d'una altra manera no ens seria possible. En aquest sentit, considerem que utilitzar facebook, twitter, telèfon mòbil, tablets, aplicacions per a aquests, jocs d'ordinador o videoconsoles, han d'estar disponibles per a tots, essent el seu ús una opció de la persona.
- Cal tenir en compte que moltes persones amb paràlisi cerebral, no podem usar un telèfon mòbil amb pantalla tàctil. Per aquest motiu tinguem dipositades grans esperances en *ASPACENET i el seu projecte de fer accessibles els dispositius mòbils.
- Esperem que usar un mòbilen 2014, sigui una realitati no solament un projecte. I amb això ens acomiadem, recordant que si no sabeu que és el que volem és perquè no us heu molestat a preguntar-nos o no sabeu escoltar. ‹

Fundació Félix Llobet Nicolau
APROV. PER O.M. 5 ABRIL 1958

TERCERA EDICIÓ DE LA CURSA SOLIDÀRIA "EN MARXA PER LA PARÀLISI CEREBRAL"

Silvia Alba / Treballadora d'Aspace Llar

En el marc de les Jornades del Dia Mundial de la paràlisi cerebral es va celebrar, al barri de Les Corts, com ja va sent una tradició, la 3ª cursa solidària "En Marxa per la Paràlisi Cerebral".

Aquesta està organitzada per la FEPCCAT (Federació Catalana de Paràlisi Cerebral), de la qual ASPACE és una entitat membre, i va participar a la seva organització, amb voluntaris, que van fer possible aquesta jornada esportiva.

ASPACE va comptar amb uns 200 participants.

Els participants tenien l'opció de fer dos recorreguts, el primer d'1Km i el segon de 5km. Es van repartir un bon nombre de premis, i entre els premiats, hi havia diferents participants d'Aspace. Aquest any, les marques quedaven registrades, amb el xip que duia cada participant.

Aspace Badalona va realitzar el disseny i elaboració d'un dels premis de la cursa.

L'objectiu d'aquest any, que era superar els 1500 participants que van assistir l'any passat, va ser superat amb la participació d' unes 2000 persones, de diferents edats i condicions físiques. Entre les quals hi havia usuaris, professionals, voluntaris, famílies i amics d'ASPACE, que van col·laborar de manera activa, tant a l'organització, com a la participació de la cursa solidària.

ASPACE va comptar amb uns 200 participants, duplicant les xifres, respecte l'any passat, i un bon nombre de col·laboradors a la fila zero, als quals volem agrair la seva participació indirecta.

Durant l'acte de presentació i entrega de premis van assistir autoritats i figures públiques, com l'Hble. Consellera del Departament de Benestar Social i Família, la sra. Neus Munté i Fernàndez, el regidor del Districte de les Corts, i el sr. Antoni Vives. També va participar a la cursa i va estar present durant tot l'acte, la reconeguda model Judith Mascó.

Com ja és habitual, els laboratoris IPSEN Pharma van fer entrega, a la FEPCCAT, d'un generós txec de 15.000 euros, que revertirà en la continua tasca en benefici de les persones afectades de paràlisi cerebral.

Des d'ASPACE volem agrair la vostra participació en aquest esdeveniment festiu i solidari, i encoratjar-vos a continuar participant en darreres edicions. Volem agrair, especialment, a usuaris, famílies, amics, col·laboradors a la fila zero, i als voluntaris, que han fet una tasca immillorable.

Us esperem l'any vinent, per posar-nos en marxa per la paràlisi cerebral!!!. ‹

MI PRIMERA CONFERENCIA

David Utanda / Centre d'integració social Aspace Badalona

David Utanda es un chico muy responsable, dinámico, sociable y persistente. Con unos padres muy implicados. Estudio en la escuela del Centro Piloto, y actualmente acude al Centro de Integración social Aspace de Badalona donde es uno de los representantes de sus compañeros en el consejo de participación. Ya hace un año aproximadamente que está incorporando una Tablet como comunicador con la ayuda del CRA.
El pasado día 13 de octubre di mi primera conferencia con una Tablet.
Primero, yo estaba algo nervioso por que tenía que hablar en público, pero me salió bien. Me habría gustado que el público hiciera más preguntas.
Para mi fue un día muy guapo por que pude oír también conferencias de otros chicos de España.
En fin, fue un día que lo pase muy bien. Espero repetir en otras ocasiones. ‹

10è ANIVERSARI DEL CENTRE D'INTEGRACIÓ SOCIAL ASPACE BADALONA

Marina López / **Directora del Centre d'Integració Social Aspace Badalona**

El Centre d'Integració Social ASPACE-Badalona, va ser fundat l'any 1981 per ASPACE. Era un Centre ocupacional i Servei d'ocupació i d'inserció que estava ubicat al carrer Numància de Barcelona, de fet tothom el coneixia com ASPACE-Numància. Va arribar un moment que ASPACE, com a entitat, tenia la necessitat d'augmentar les places de centre ocupacional, i així va ser com l'any 2004 l'ICASS ens va cedir un permís d'ocupació d'un espai a Badalona, a l'Avda. Marqués de Montroig 58.

Per nosaltres va ser un canvi i un repte el trasllat a Badalona. Hem de dir que després d'aquests 10 anys, la valoració que fem és molt positiva. La ciutat ens va acollir molt bé, la relació i el treball en xarxa amb l'Ajuntament, les Entitats de Badalona, els recursos de la ciutat, és molt bona, tot és més àgil i més proper, i esperem que això continuï i vagi a més.

Per nosaltres és molt important aquest Aniversari i volem celebrar-ho amb diferents actes al llarg de l'any. Amb aquests actes volem donar a conèixer la nostra feina, el nostre col·lectiu, els nostres valors i la nostra manera de treballar. Volem donar veu i visibilitat als nois del centre, perquè puguin explicar la seva realitat i les seves necessitats. Volem implicar a les famílies i amics, així com compartir-ho amb les entitats i els professionals amb els que treballem en xarxa.

"Volem donar veu i visibilitat als nois del centre."

Per commemorar aquest Aniversari des del Centre hem preparat tot una sèrie d'activitats que desenvoluparem durant l'any 2014 i que es van presentar el divendres dia 29 de novembre en un acte al Centre Cívic la Salut de Badalona. En aquest acte es van presentar alguns del projectes que ja hem començat com la gravació del LIPDUB del 10è Aniversari del Centre amb els Voluntaris de Telefònica, va ser una experiència molt divertida i engrescadora. També es va presentar un calendari Solidari del 2014 que vem fer amb els Bombers de Badalona, els beneficis de la venta seran per comprar una pissarra digital pels nois del Centre. Aquest projecte ha estat una sorpresa per tots, la implicació que des de un principi van tenir els bombers de Badalona, que bé van entendre el nostre projecte, la il·lusió que van posar en la preparació de les proves. El dia que varem anar a fer la sessió de fotos va ser molt bonic veure la interacció que feien amb els nois del Centre, la participació de tots en les proves, el caliu que ens van donar... va ser un dia màgic per nosaltres.

Les altres activitats programades que realitzarem durant l'any 2014 seran: fer una setmana de portes obertes del Centre, per familiars, professionals...També farem una Exposició en un local de Badalona sobre la trajectòria del nostre Centre. I com a últim acte, un dinar en un dia de cap de setmana de juny, on convidarem a familiars amics, i totes les persones que han tingut relació amb nosaltres durant tots aquests anys. Ens fa molta il·lusió convidar-vos a participar en tots aquests actes; trobareu informació de tot el que anem fent i dels projectes i activitats que farem en un futur, al nostre facebook: www.facebook.com/aspacebadalona.

Per últim m'agradaria tenir un pensament per tots aquells nois i professionals que han format part de l'equip del nostre Centre i que ja no hi són, i que ens han ajudat a construir el que som. També vull agrair el fantàstic treball de l'equip de Badalona: els nois, les famílies i els professionals. ‹

15è ANIVERSARI DEL CENTRE DE TERÀPIA OCUPACIONAL POBLE NOU

Josep Mauri / **Director del Centre de Teràpia Ocupacional de Poble Nou**

Aquest any en el Centre de teràpia Ocupacional Poblenou hem celebrat el quinzè aniversari de la seva inauguració i per aquest motiu vàrem organitzar la tercera setmana de setembre diferents activitats per commemorar-lo:

-Un **taller de memòria**, on els usuaris van fer un recordatori de les seves vivències en el Centre al llarg d'aquests anys, com va ser el seu primer dia, les activitats, les sortides, quins companys i professionals estan en el Centre, quins han marxat...,

-Un **taller de creativitat**, on els usuaris varen crear un mural on es poden veure dibuixos, textos... que fan referencia als quinze any del Centre.

-Un **taller de pastissos** on cada grup d'usuaris va fer la seva aportació en l'elaboració i la decoració amb motiu de l'aniversari.

-Un **karaoke** on els usuaris varen poder cantar i ballar al ritme de música i cançons que han marcat alguns moments de la historia del Centre.

-Un **espectacle d'animació** a càrrec de Marc Oriol on vàrem gaudir cantant, ballant i escoltant música molt engrescadora.

La celebració de l'aniversari va finalitzar amb una **exposició fotogràfica**, que va inaugurar la Sra. Anna Aurell, que era un recorregut per mitjà d'imatges d'aquest període de temps, des de l'any 1998 fins l'any 2013. ‹

HALLOWEEN A ASPACE BADALONA

Redacció i nois/es E1

Malgrat som molt de Castanyada, poc a poc, amb el nostre afany d'immersió social, al Centre d'Integració Social d'Aspace Badalona ja fa uns tres anys que celebren també el Halloween. Ho fan dissenyant i decorant un tunel del terror per on passa tothom que vol.

"Vem gaudir d'uns moments alhora divertits i tensos"

El passat 31 d'octubre a més de les persones que assisteixen al propi centre, la redacció de la revista hi vem poder assistir i gaudir d'uns moments alhora divertits i tensos.

Hi van assistir un grup de nois/es de l'escola del Centre Pilot, concretament la classe de l'E1. Amb aquests escrits ha volgut expressar el que més li va agradar. ‹

Judith, Ayoub i Vicente
A la festa de Halloween ens ho vam passar molt bé.

Tot ens va agradar. El túnel del terror va estar molt bé, i molt ben fet, ha estat una nova experiència per tots nosaltres, el vídeo que al principi ens veu ensenyar estava molt ben preparat i molt divertit.

Gràcies per convidar-nos a la festa.

Andreína
S'han currat molt bé el túnel del terror. El personatge de la porta feia molta por.

Ivan
Lo millor va ser el túnel del terror per què vaig gaudir molt. Jo no vaig tenir por i el Joan si. La veritat, tot molt guai.

Marc
A mi no em fa cap gracia el terror. Estava una mica malalt.

COLONIES I CASAL D'ESTIU 2013

Silvia Alba / **Aspace Llar**

Des de ja fa un bon grapat d'anys Aspace Llar organitza el Casal d'estiu de l'escola del Centre Pilot i els torns, tan esperats, de colònies d'estiu per les persones que assisteixen als centres Aspace. És una feina dura i carregada de responsabilitat, que des de la redacció de la revista, que en sabem una mica d'aquests temes, els hi volem reconèixer. Ànims, i a mantenir el nivell de qualitat del servei d'Aspace Llar.

El casal d'estiu, d'ASPACE Llar, s'ha dut a terme del 25 de Juny al 26 de Juliol, a l'Escola d'Educació Especial d'ASPACE.

Com sempre, hem realitzat un casal lúdic i rehabilitador, on es compaginaven les activitats, tallers i sortides, amb les diferents teràpies rehabilitadores.

La novetat d'aquest any, ha estat el personatge principal del casal: "El senyor Om", que és un arbre, de mides humanes, que prové de la Muntanya de Montjuïc, i va venir a visitar als nois cada setmana, per demanarlos que l'ajudessin a conèixer el món, les seves cultures i tradicions.

A partir d'aquest personatge i centre d'interès, hem realitzat tallers de tradicions, menjars, sons, colors, olors, pel·lícules i cançons, d'altres països d'arreu del món. Durant aquesta descoberta, ens han acompanyat músics i conta contes, tant reconeguts com: en Jordi Tonietti i en Ramón Roma, que ens van visitar, al pati de l'escola, i ens van fer passar uns inoblidables moments.

El programa de vacances d'estiu, realitzat del 27 de Juliol a l'11 d'Agost, ha estat tot un èxit.

"Vem gaudir d'uns moments alhora divertits i tensos"

Les destinacions van ser: la casa de colònies Can Maiol (Sant Andreu Salou) i a l'Alberg Santa Maria del Mar (Coma Ruga).

"Em va agradar molt l'experiència. L'ambient era molt mogut i fèiem coses molt divertides, amb els monitors. La casa em va agradar molt, i estava bastant adaptada". Diu en Gerard Penela, usuari del CTO Poble Nou. Primer torn, Can Maiol.

"Cada any tenim el plaer de gaudir de 7 dies de colònies, juntament amb els nostres companys i amics, a la instal·lació que ens ofereix ASPACE Llar. És una setmana molt divertida, on realitzem diferents activitats com piscina, karaoke, sortides, etc... Ens ho passem molt bé amb l'equip de monitors. Tot i que és una setmana cansada, és molt gratificant per què, a part de poder anar amb els teus amics, coneixes gent nova, i surts de la rutina. Volem repetir, i animar a les persones que no s'han apuntat anteriorment, a que ho facin. Sense el recolzament d'ASPACE Llar i de les nostres famílies, aquest servei no seria possible". Comenten l'Olga Fernández i en Jordi Viana, usuaris del Centre d'I.S. Badalona. Segon torn, Alberg Santa Maria del Mar.

Ben aviat, començarem a preparar, novament, les activitats d'estiu, amb molta empenta i il·lusió. Aquest any, ens esperen noves sorpreses. ‹

MIS VIVENCIAS EN EL CAMPEONATO DE EUROPA DE BOCCIA 2013

Ferran Ribas / Centre d'Integració Social Aspace Badalona

Ferran Ribas, 28 años. Vive en Barcelona. Ferran es una persona inquieta, con un gran espíritu de superación y ganas de formarse. Asiste al Centro Ocupacional de Integración Social Aspace Badalona, previo paso por el Centro Piloto. Acaba de ser seleccionado por primera vez para el campeonato de Europa de Boccia que se celebró el pasado junio.

Empieza la aventura, 16-6-2013, en Sants, cogiendo el tren dirección Madrid, estación de Atocha, i después de ocho horas en autocar hasta Guimaraes (Portugal).

Para mi todo era nuevo, había ido convocado con la catalana, pero nunca con la Selección Española. Ha sido un orgullo para mi, para mi madre, y para mi club poder participar de este campeonato, la verdad es que no me lo esperaba y no era el único debutante, habían dos más.

Lo primero que hicimos al llegar a destino es dirigirnos al pabellón donde se celebró la competición, donde pasamos la revisión de todo el material, incluidas las bolas de Boccia. Todo muy serio. Después nos dirigimos al hotel para instalarnos y descansar un poco del viaje. Un hotel muy bonito, pero con una entrada horrible.
Pase una noche con ciertos nervios, antes de debutar en la competición por equipos en la que tuve la oportunidad de jugar bastante. Empezamos con victorias contra Rusia y Irlanda. Más adelante, también ganaríamos a la República Checa y en cuartos a Portugal (los anfitriones). En semifinales perdimos con Slovenia, una pena. Nos quedamos con la medalla de chocolate, un cuarto puesto por equipos, que no está nada mal para un debutante.

"Ha sido un orgullo para mi, para mi madre, y para mi club poder participar de este campeonato."

A nivel individual no me fue tan bien, pero no me quejo, he sido un privilegiado. El juego desplegado ha sido muy bueno, me he sentido bien, y lo que es más importante, he estado rodeado de unos compañeros fantásticos, tanto técnicos como jugadores, y he podido disfrutar de un gran ambiente de compañerismo y de amistad en el grupo. El deporte no es solo lo que ves en el campo, hay muchas más cosas detrás. ‹

ENTREVISTA AMB L'ANNA CALVO

Redacció

El dia 16 de setembre de 2013, es va fer la **inauguració de l'Exposició "Vincles de Valor. Mares extraordinàries amb fills singulars"** al Palau Robert de Barcelona, va ser un dia molt especial per nosaltres perquè ens varem retrobar amb persones que feia molts anys que no veiem. Ràpidament ens varem adonar del poder de convocatòria i de la importància de la Exposició, la sala del Palau Robert estava molt plena.

Aquesta exposició ha estat possible gràcies a l'Anna Calvo, mare d'un alumne del Centre Pilot, el Víctor. L'Anna és una fotògrafa fantàstica com es pot veure en les fotos de l'exposició, a més d'una persona molt amable i entranyable com vem poder gaudir les persones que vem anar al seu estudi a fer l'entrevista.

-T'esperaves tenir tant d'èxit, que hi hagués tanta gent el dia de la inauguració?

–No, la primera sorpresa va ser meva. Això es un projecte amb ASPACE i suposo que a ASPACE va fer molta difusió. Jo vaig fotografiar 25 mares amb els seus nens, tots estaven a la exposició, amb avis, tietes, i molts treballadors d'ASPACE. Va venir molta gent. Va ser molt bonic, totes les mares que hi havia fotografiades estaven molt emocionades, va ser molt emotiu.

-Com va sorgí la idea de fer una exposició d'aquest tipus?

–Jo he estudiat art, he fet escultura, i el tema artístic m'agrada. Aleshores, la meva activitat professional artística, quan va néixer el Víctor, la vaig aparcar, ja que va tenir molts problemes de salut, va fer molts ingressos a Sant Joan de Deu. En aquells temps vaig utilitzar molt la fotografia. Històricament, sempre m'ha interessat i he explorat el tema de les mares i fills, com es plasma aquest lligam en pintura o en l'art en general.
Fa un temps vaig parlar amb les mares de la classe de Víctor, els hi vaig comentar la idea de fer unes fotos, on mostrar el vincle entre mares i fills. Em van dir que si, i ens ve posar en marxa.
Aquestes fotos van caure a les mans de la Isabel Cava, li van encantar i es va començar a gestar el projecte, fins el punt que em van proposar si volia exposar al Palau Robert, i vaig dir: carai!!! Doncs si¡

-A tothom els hi van semblar unes fotografies molt especials, dolces, tendres, alegres, d' un filing molt bo, que és el que volies mostrar amb aquestes fotografies? va ser molt difícil fer la selecció? Quins vincles tenies amb les persones que surten a les fotografies?.

–Volia mostrar el vincle, la relació de la mare i el fill. De cada mare i fill en feia unes 200 fotografies, realment era difícil escollir una. En les meves fotos no volia mostrar la discapacitat dels nens, volia que sortissin guapos i que s'apreciés artísticament els sentiments, els lligams entre els dos.
Per exemple, en les fotos, la cadira de rodes s'identifica amb la discapacitat, i em vaig dir, cadires fora, no vull que surtin. I, les mares estaven supercontentes de veure als seus fills tant guapos, i a mi això em feia molt feliç.

-L'exposició es titula Vincles de Valor, quins valors has après del teu fill, d'en Víctor?

–Ui, aquesta pregunta és molt xula. Amb el Víctor he aprés molt, he après a normalitzar la situació, a comunicar-me amb ell, a saber quan estar bé, a ser tolerant, he aprés que no hi ha un model de persona, sinó que cadascú és diferent i a acceptar a tothom com és.
Jo vull que sigui feliç, que tingui tot el que té qualsevol nen. Penso que el Víctor ha aportat moltes coses positives a la meva vida.

-T'has plantejat donar continuïtat al projecte amb una segona exposició? Per exemple, pares extraordinaris amb fills singulars, o mares singulars amb fills extraordinaris?

–No, no m'he plantejat aquesta qüestió, però jo el que volia era reflectir el vincle de la maternitat, de mares i nens, basant-me en la referència de les madones en història de l'art. Si li hagués de donar continuïtat, m'agradaria treballar sobre temes socials.

Per acabar, la redacció de la revista vol agrair de manera molt sincera el tracte que l'Anna Calvo ens va donar el

dia que vem anar al seu estudi a fer l'entrevista. Vem xerrar molt agust i ens vem trobar molt ben acollits. Gràcies Anna.

-T'esperaves tenir tant d'èxit, que hi hagués tanta gent el dia de la inauguració?

–No, la primera sorpresa va ser meva. Això es un projecte amb ASPACE i suposo que a ASPACE va fer molta difusió. Jo vaig fotografiar 25 mares amb els seus nens, tots estaven a la exposició, amb avis, tietes, i molts treballadors d'ASPACE. Va venir molta gent.
Va ser molt bonic, totes les mares que hi havia fotografiades estaven molt emocionades, va ser molt emotiu.

Del Víctor he aprés molt, a comunicar-me amb ell, a saber quan estar bé, a ser tolerant, he aprés que no hi ha un model de persona, sinó que cadascú és diferent i a acceptar a tothom com és.

-Com va sorgí la idea de fer una exposició d'aquest tipus?

–Jo he estudiat art, he fet escultura, i el tema artístic m'agrada. Aleshores, la meva activitat professional artística, quan va néixer el Víctor, la vaig aparcar, ja que va tenir molts problemes de salut, va fer molts ingressos a Sant Joan de Deu. En aquells temps vaig utilitzar molt la fotografia.
Històricament, sempre m'ha interessat i he explorat el tema de les mares i fills, com es plasma aquest lligam en pintura o en l'art en general.
Fa un temps vaig parlar amb les mares de la classe de Víctor, els hi vaig comentar la idea de fer unes fotos, on mostrar el vincle entre mares i fills. Em van dir que si, i ens ve posar en marxa.
Aquestes fotos van caure a les mans de la Isabel Cava, li van encantar i es va començar a gestar el projecte, fins el punt que em van proposar si volia exposar al Palau Robert, i vaig dir: carai!!! Doncs si¡

-A tothom els hi van semblar unes fotografies molt especials, dolces, tendres, alegres, d' un filing molt bo, que és el que volies mostrar amb aquestes fotografies? va ser molt difícil fer la selecció? Quins vincles tenies amb les persones que surten a les fotografies?

–Volia mostrar el vincle, la relació de la mare i el fill. De cada mare i fill en feia unes 200 fotografies, realment era difícil escollir una. En les meves fotos no volia mostrar la discapacitat dels nens, volia que sortissin guapos i que s'apreciés artísticament els sentiments, els lligams entre els dos.
Per exemple, en les fotos, la cadira de rodes s'identifica amb la discapacitat, i em vaig dir, cadires fora, no vull que surtin. I, les mares estaven supercontentes de veure als seus fills tant guapos, i a mi això em feia molt feliç.

-L'exposició es titula Vincles de Valor, quins valors has après del teu fill, d'en Víctor?

–Ui, aquesta pregunta és molt xula. Amb el Víctor he aprés molt, he après a normalitzar la situació, a comunicar-me amb ell, a saber quan estar bé, a ser tolerant, he aprés que no hi ha un model de persona, sinó que cadascú és diferent i a acceptar a tothom com és.
Jo vull que sigui feliç, que tingui tot el que té qualsevol nen. Penso que el Víctor ha aportat moltes coses positives a la meva vida.

-T'has plantejat donar continuïtat al projecte amb una segona exposició? Per exemple, pares extraordinaris amb fills singulars, o mares singulars amb fills extraordinaris?

–No, no m'he plantejat aquesta qüestió, però jo el que volia era reflectir el vincle de la maternitat, de mares i nens, basant-me en la referència de les madones en història de l'art.
Si li hagués de donar continuïtat, m'agradaria treballar sobre temes socials.‹

SUPERANDO LA PC. VI. EL GRADO DE AFECTACION FISICA NO ES EXCUSA NI OBSTACULO PARA UNA VIDA ACTIVA Y NORMALIZADA.

Manolo Martínez / Redacció

Quizás a lo largo de mis líneas y capítulos anteriores el lector crea de que todo esto está dirigido exclusivamente a personas con un grado de afectación leve o moderado, es decir, personas que a pesar de tener la lesión cerebral pueden andar, hablar y tener, una movilidad aceptable, pero tras mis conocimientos y experiencias vividas, puedo decir que ese razonamiento es equivocado, ya que, la observación directa así me lo ha demostrado y confirmado.

En este sentido he visto con mis propios ojos como personas muy afectadas y que sólo controlan el movimiento de la cabeza, gracias a su inteligencia, a su capacidad de superación y a su actitud positiva, pueden llegar a tener y desarrollar una vida totalmente normalizada a todos los niveles, ya sea a nivel de familia, amigos, estudios, trabajo, deporte, pareja, independencia con la silla... He presenciado como a pesar de tener también serias dificultades para hablar, con un SI o un No, con una sonrisa, con una mueca de su cara o con una mirada son capaces de decirlo y de controlarlo todo. Como contrapartida, también he visto personas que a pesar de tener unas capacidades y una movilidad muy aceptables, sin embargo, son incapaces de realizar actos cotidianos como salir a pasear o desplazarse en transporte público, pues prefieren ir siempre en taxis como si el transporte público fuera algo peligroso y fuera de su alcance. Imagino que esta actitud temerosa no es intencionada, sino que, se debe a miedos o frustraciones pasadas que nadie les ayudo a superar ni a sentirse como una persona normal en su momento, lo cual, es el motivo que en la actualidad les limita la vida a pesar de que la realidad social ya sea otra muy distinta y favorable.

Así pues, creo que el concepto de vida normalizada no es sólo el hecho de comer, dormir y salir a tomar el sol de vez en cuando. Del mismo modo, que tampoco debe consistir en el hecho de poder andar con tacones o tener la voz de un tenor o de una soprano, sino que, en mi opinión, el concepto de vida normalizada está en el hecho mismo de poder salir, de tener autonomía, de relacionarte, compartir, decidir, asumir retos, aprender de errores y aciertos.. En definitiva, vida normal es poder y conseguir llevar a cabo las mismas cosas que aquellos que todavía no tienen acreditada oficialmente una discapacidad, al margen de las ayudas técnicas o soportes humanos que cada cual necesite..

De ahí la importancia del estímulo en la persona y la normalización física y sobre todo mental, estableciendo y proporcionando los recursos y herramientas necesarias para que aprenda a afrontar los obstáculos y poder vencerlos sin ser vencido/a.

He visto como personas muy afectadas y que sólo controlan el movimiento de la cabeza, gracias a su inteligencia, a su capacidad de superación y a su actitud positiva, pueden llegar a tener una vida muy normalizada.

Como animales sociables que somos, todos en alguna ocasión necesitamos de la ayuda de los demás, no sólo para relacionarnos y ser parte del grupo, sino también, para poder alzar la mirada y ver que existen mas posibilidades de las que imaginamos o vemos en un principio, y así poder aprender paso a paso el camino y la forma de poder interactuar con el resto de la sociedad, la cual, no es que rechace con mala fe lo que le parece diferente, sino que, simplemente desconocen el tema y tratan de evitarlo, pues todo lo desconocido a priori siempre parece malo y el mínimo acercamiento produce miedo. Por ello, y para acabar con este desconocimiento social, cuanto antes se empiece reforzando la autoestima y la verdadera autonomía personal, mucho mejor, tanto para el desarrollo e integración de la persona afectada, como también para el resto de la sociedad, que indiscutiblemente también aprenderá ,a la misma vez, a ver esa realidad desde otra perspectiva, desde la aceptación y finalmente desde la plena normalidad.

Ante esta exposición de hechos, presenciados en primera persona, creo que sobra hacer más comentarios, y sólo cabe deducir y decir sin miedo a equívocos, que la lesión cerebral se puede superar, y que además es posible hacer una vida normalizada al margen del grado de afectación física. Además, paradójicamente, ello sólo se consigue desde el cerebro, desde la inteligencia, desde la fuerza de voluntad, la coherencia, la constancia, desde el sentido común, desde el desafío, y, sobre todo, desde el desarrollo y el fomento de la confianza y consciencia tanto personal como familiar y social.

Nunca hay que mirar desde la pena, el miedo ni la inseguridad, la cual, es la mayor limitación que puede existir y anular a la persona, sino que, resultará una mayor garantía de éxito el hecho de mirar siempre la situación desde la razón, el tesón, la fortaleza, el valor, la decisión, desde el pensamiento divergente y creativo y desde la objetividad.

Como bien dice el escritor y conferenciante Alex Rovira, **“trata a un ser humano como lo que es y seguirá siendo lo que es, pero trátalo como lo que puede llegar a ser y se convertirá en aquello en lo que está llamado a ser”.** ‹

EL SILENCIO ROTO

Rosa Ortola /Redacció

El silencio duele, no la soledad, el silencio. Ahora entiendo porqué la gente pone la televisión aunque no la vea o la radio sin escucharla, rompen el silencio de la casa que es el que molesta, el que duele. El silencio de una calle o de un parque o del campo, no duele, puedes romperlo con un grito, hablando sola, cantando, aunque sea mal. El silencio de una casa lo puedes romper igual pero te toman por loca seguro, entonces lo rompes pensando y piensas cosas tales como, por ejemplo:

Cercanías de RENFE, bueno RENFE en general, pone muchos impedimentos para que las personas con discapacidad viajemos solas. Cercanías no tiene asistencia en todas las estaciones y aunque te acompañe alguien para ayudarte a subir, la mayoría de las veces, no las dejan acceder al andén por no sé qué leches de seguridad y te ves en una silla manual, quien puede ir en una manual, abandonada a la buena fe de las personas para que te ayuden a subir a ti, a la silla y a la maleta, con un poco de suerte es un CIVIS, o sea, que un vagón en todo el convoy que es accesible y hay dos lugares reservados para sillas de ruedas. Los CIVIS pasan a la hora que les pasa por el forro a RENFE con lo cual si pierdes uno igual tienes que esperar una o dos horas a que pase el otro, si pasa, cuando llegas a destino reza para que se hayan acordado de avisar a asistencia al viajero o que hayan dejado pasar a la persona que te va a recoger porque si no es así vuelves a depender de la caridad cristiana de los pasajeros para bajar del tren. En larga distancia está mejor resuelto, tienes asistencia pero como vayas en un scooter o en una silla eléctrica un poco grande no puedes maniobrar para entrar en el vagón. Entonces piensas ¡Viva la integración de las personas con discapacidad y la libertad de movimientos! Coges un enfado monumental, te acuerdas de la madre que los parió y cambias de tema.

El silencio de una calle o de un parque o del campo, no duele, puedes romperlo con un grito, hablando sola, cantando, aunque sea mal.

Vuelves a romper el silencio y piensas en por qué puñetas alguno de tus vecinos se empeñan en hacer lo fácil difícil y no saben apreciar que lo que funciona bien no hay porque cambiarlo para coger protagonismo, que no hace un año que se ha constituido la comunidad de vecinos y ya quieren cambiarlo todo.

Cambias de tema y piensas que en tu pueblo no hay casi rampas y la mayoría están mal hechas, las calles son estrechas y vas con tu scooter por en medio de la carretera o de la calle casi jugándote la vida ¡Menos mal que no hay casi coches! Que tienes mucho coraje como todos los que van en silla en tu pueblo y que, muchos, aun te ven como un bicho raro que tiene ideas de bombero pero quizás tengas razón.

Sigues rompiendo silencios y piensas que los que te han de llamar no te llaman y te llaman las personas que están a dos metros para tomar un café y parece que no están ocupadas. O que tienes dos bodas este verano y no tienes un vestido adecuado para la ocasión y tendrás que gastarte una pasta sólo en ropa.

Cambias de tema para no oír el silencio y piensas en los muebles y las lámparas de tu casa, en tu asistente personal, el agua, la luz, el teléfono, la comunidad de propietarios y piensas que la libertad cuesta una pasta y no nos ha tocado la lotería.

Entonces decides poner la televisión o la radio o poner música y dejar de pensar y rompes el silencio con voces y música porque la soledad no duele, duele el silencio y escribes con música.‹

S'ACCEPTEN IDEES

Redacció

A voltes amb el tema de la crisis,ens hem posat a discutir sobre les retallades, però sobretot com es poden aturar, com podíem influir en els òrgans de decisió política per tal de fer-nos respectar i fer visible que les ajudes que ens han retallat són realment necessàries.

Ens preguntem, a on ens porten tantes retallades?, el progrés que es va assolir després de tants anys de lluita, de revindicacions, com a conseqüència de l'esforç de varies generacions, s'està perdent i ho estan perden les persones i les famílies.
Ens preguntem com aturar aquesta tendència?, com revertir, com influir en el poder, en els politics, i arribem a la conclusió de que aquesta és la clau, de que hem de trobar l'entorn favorable que ens ajudi a fer del nostre col.lectiu, un col.lectiu respectat. Això és difícil un col.lectiu com el nostre gens productiu, està en una situació d'inferioritat, en una societat que es mou basant-se en la productivitat,.
Ens hem d'espavilar nosaltres mateixos, i demostrar el valor afegit que té el nostre col.lectiu a uns politics que no fan res, més enllà de fer-se la foto, però que per altra banda tenen la clau del nostre progrés, i que en els últims temps esta minvant. Hem de ser capaços d'oferir quelcom més que la foto.

Que podem aportar a la societat?
Quin és el nostre valor afegit?

S'accepten idees.... ‹

En estas páginas dos personas de la redacción o no, defienden su punto de vista sobre un tema concreto.

¿OLIMPIADAS DE INVIERNO EN BARCELONA?

Después de observar el fracaso de la candidatura olímpica para Madrid 2016, y de escuchar al alcalde de Barcelona hablar sobre el proyecto de presentar candidatura para los juegos olímpicos de invierno, nos parece un buen tema para reflexionar. ¿Que opináis?. Antonio, y Javi nos explican cuales son sus puntos de vista.
Si queréis añadir algún comentario sobre el tema nos lo podéis hacer llegar al mail: connexio@aspacecat.org

Javier de la Fuente / **Redacció**

¿De donde saldría el dinero para ese proyecto?

Javier De la Fuente, una persona de ideas y convicciones firmes, muy seguro de si mismo, es una caja de sorpresas. Hace teatro con la Fundación Psicoart, está en contacto con Sarau... es muy dinámico.

Si hay una consulta votaré que no. Yo estoy a favor pero opino que no es el momento, básicamente por la que esta cayendo. A ver, entiendo que el Pirineo ganaría en infraestructuras, hoteles, se harían carreteras..., por ejemplo actualmente creo que solo hay una línea de tren que va a Puigcerda y que tarda mucho tiempo, evidentemente eso se solucionaría y se haría mucho más accesible los Pirineos para la gente de Barcelona y otras ciudades.

A pesar de eso, no lo veo claro, debes iniciar obras sin la seguridad de que te den las Olimpiadas de invierno y puede pasar como a Madrid, que después de hacer una inversión tan importante no te las den, y eso en el contexto de crisis actual, es inadmisible.

¿De donde saldría el dinero para ese proyecto? Es una pregunta importante, porque no puede recaer en el ciudadano, a quien se le ha acribillado a impuestos en los últimos años (subida IVA, sube la luz, el gas, la gasolina, bajan los sueldos).
En todo caso debería ser de inversores privados, que a su vez hipotecaria el futuro de las instalaciones o su beneficio económico. Otro motivo, por el que no me acaba de convencer es la posible masificación del Pirineo en un futuro, y las consecuencias a nivel ambiental que eso podría tener, en un lugar de una riqueza natural excepcional.

Tenemos en la cabeza las Olimpiadas del 92 de Barcelona donde todo fueron ventajas, yo las viví como voluntario, fue excepcional. Pero no se ha de valorar desde el aspecto emocional que significo el subidón de Barcelona 92, sino con "seny català" y mejorando el ingles, ja ja.

Para mi Barcelona se decanta hacia el NO, por motivos económicos principalmente. Se que hay mucha ilusión por el proyecto, y que si sale bien sería "apustuflan" (pero quien lo asegura). NO, partiendo, también, de la experiencia en Madrid 2020, donde creo que nos hicieron ver la botella, no llena sino rebosante, y luego caímos como pardillos, ilusos.
No quiero una ciudad endeudada como Madrid (que tiene una deuda 4 veces mayor que Barcelona). ‹

Maldita crisis !!

gracare
c/ Entença, 165
08029 Barcelona
tel. 93 490 26 29
fax. 93 490 75 73
www.gracare.com

AMPLIA GAMA EN EXPOSICIÓN (400 M2 APROX.) DE:
- SILLAS DE RUEDAS AUTOPROPULSABLES, TRANSPORTE, PASEO, CONVENCIONALES Y LIGERAS.
- SILLAS ELÉCTRICAS DIFERENTES MARCAS Y MODELOS.
- SILLAS PARÁLISIS CEREBRAL.
- SISTEMAS Y AYUDAS PARA BAÑO Y ASEO PERSONAL.
- AYUDAS PARA ACTIVIDADES DIARIAS (LECTURA, ESCRITURA, MANUALIDADES, ALIMENTACIÓN, ASEO, ETC.).
- SOMOS ESPECIALISTAS EN SISTEMAS DE SEDESTACIÓN (BUENA POSTURA CORPORAL).

Tecno-Ortesis S.R.L.
Tècnics Ortopèdics Artesans des de 1924
Sr. Mariano Sánchez i Font
Tècnic Ortopèdic
Carrer d'Àvila, nº 82 baixos 1 i 2
08005 Barcelona
(Poble Nou - Vila Olímpica)
933 092 915
607 961 616
info@tecno-ortesis.com
www.tecno-ortesis.com

Antonio Pardo

Hace años estuve de voluntario en el Campeonato del Mundo de Deportes de Invierno que se celebró en la Molina. Fue todo un éxito.

Antonio Pardo, fue el primer deportista del estado español de la Federación de Parálisis Cerebral, que se presentó a unas paraolimpiadas de invierno. Ya hace años que colabora con la revista Connexió Aspace.

Primero de todo quiero comentar que el hecho de presentar la candidatura para el 2026, cuatro años más tarde de la idea inicial es positivo en el aspecto económico, ya que hay más margen para una mejora.

Mi punto de vista como deportista de deportes de invierno, es que mejorarían muchos aspectos que debemos tener en cuenta, y principalmente el avance social de los deportes de invierno adaptado que están muy poco reconocidos. Seria muy beneficioso dar a conocer este mundo y sus grandes atractivos, como por ejemplo el hecho de hacer deporte en un entorno natural que nos aporta la madre naturaleza, también, y según mi experiencia, lo terapéuticos que son los deportes relacionados con el esquí en temas de equilibrio, coger seguridad física, control de tu cuerpo….

En Cataluña actualmente tenemos gran parte de las instalaciones construidas y preparadas para poder acoger un evento de estas características (la primera estación de esquí que hubo en toda España fue en La Molina en el año 1923). Otro tema es el de la nieve que si me genera alguna duda, pero hay que contar con la nieve artificial, excepto en el caso del esquí de fondo que por lógica, ha de ser natural. También creo que hay que tener en cuenta, el un gran reclamo turístico, que puede suponer un empuje en toda la zona de los Pirineos y como ha salido en la prensa, la red de comunicaciones ferroviarias mejoraría en calidad de servicio y en tiempo con ciudades como Barcelona, Lleida y Girona.

Hace años estuve de voluntario en el Campeonato del Mundo de Deportes de Invierno que se celebró en Catalunya, concretamente en la Molina, es la antesala de la preparación para las olimpiadas de invierno. Fue todo un éxito, y una manera de demostrar que se puede albergar un evento de ese calibre en Catalunya, valorando tanto el alojamiento como las pistas. Demostrado esta, eso si, faltaría fomentar el interés y facilitar el acceso a personas con discapacidad este tipo de deportes, con el fin de aumentar las fichas federativas y generar una buena cantera para la ocasión. ‹

ROSAS Y ESPINAS SOBRE RUEDAS

Martí Cuixart / Redacció

(Luís Roberto Arturo y Cristina de los Álamos Caídos –dos 'tetras' con eléctrica–, platican de su pasado. Ella hace informática y pediatría. Él consigue trabajo de informático. Ella entra en una residencia. Él conoce a Juanjo, un joven 'sin papeles'. Cristina hace prácticas de pediatría. Le proponen a Luís introducir droga. Con Juanjo abre un locutorio con Lucía al frente. Luís entra en la residencia de Cristina, ya jefe de practicantes. Les dan una habitación. Critican no poderse casar y la 'resi' es trasladada.)

Capítulo XXIV

Juanjo y Lucía se casaron porque ella estaba embarazada y para terminar de conseguir la regulación del estado de Juanjo, cosa que aún le fue más fácil acabar de lograr a Lucía, que hacía tiempo que tenía la doble nacionalidad puertorriqueña española. Entonces el locutorio ya pudo ir a nombre de Luís y de Juanjo. Un día Luís y Cristina hablaban de la residencia. Luís decía:

–Aquí lo que se encuentra a faltar es la plazoleta que había delante donde se encontraba antes la residencia. Esto afecta sobre todo a los compañeros que están todo el día aquí con la pared de la otra casa enfrente.

–Si te sientes tan solidario, explica, mi Bill Gates de pacotilla, aquel sistema que facilita a las personas con dificultad realizar aquellas funciones para las que es necesario pulsar dos o tres teclas al mismo tiempo.

–Pero lo puede hacer cualquiera. En Windows XP sólo hay que ir a He-rramientas y luego a Opciones de Autorrección i en Reemplazar poner unas letras o números i a la derecha poner en lo queremos que se transforme. En este paso es donde se necesita ayuda, porque se debe poner aquello que justamente uno no puede insertar. En cambio, en Windows 7 hay que acceder progresivamente a Botón de Office (margen superior izquierdo de la página), a Opciones de Word, a Revisión, a Opciones de Autorrección y más abajo a Reemplazar texto mientras escribe.

–Pon un ejemplo para los que no estamos a tu altura –mordaz Cristina.

–¿Un ejemplo? Si en Reemplazar pongo 88 i al recuadro de la derecha (), cada vez que escriba 88 y haga un espacio se convertirá en (). Si pongo 89 en Reemplazar i a la derecha ¿?, cada vez que ponga 89 saldrá ¿?.

–Esto puede servir para las personas con dificultades como para todos.

–Primero lo pensé para los compañeros que no pueden pulsar dos o tres teclas, pero también sirve para cosas largas. Cuando nuestro narrador pone una c y avanza un se transforma en Cristina. Si pone lu le sale Luís, porque con l le sale la, que es más habitual. También sirve para ahorrar acentos.

–Sí. Tú, muchos consejos, pero una noche estabas en una página guarra.

–De todos modos, me quedo con tus muslos, cariño. ‹

(Continuará...)

doble v doble v doble v

www.tribusbarcelona.com
La marca Tribus és una marca pionera en de roba adaptada. En aquesta pagina web podeu trobar roba molt elegant adaptada amb velcro, gomes..., dissenyada per què s'adapti perfectament al cos.

www.maglari.com
Us proposem aquesta pàgina molt interessant, d'un personatge que és el nou exponent del mon de la màgia actual, que ha redescobert la manera de fer màgia. El Mag Lari ha estat guardonat amb el Premi ARC a les arts escèniques i dos Premis Butaca per Secrets i Splenda.

www.primaverasound.es
Aquí trobareu tota la informació d'aquest festival de música que es celebra des de el 2001 a Barcelona i que s'ha consolidat amb un gran èxit de públic i amb la participació de grups consagrats i nous talents de música rock, pop i electrònica.

www.horturba.com
En aquesta pàgina podreu trobar informació sobre com muntar un hort ecològic urbà i també sobre cursos relacionats amb el tema. Només us cal una terrassa, o balcó amb sol. Actualment és una pràctica que està molt de moda, és pot cultivar tot tipus de verdures: enciams, tomàquets, pebrots...

LECTURES

Redacció

LA ALEGRÍA DE LA HUERTA
Un grupo de jóvenes de ASPACE Oviedo han publicado este cuento ilustrado por Ricardo Cavolo, en el que enseñarán a los más pequeños a valorar y disfrutar de la diversidad en la cocina y en la vida.

Editado por la Fundación Alimerka, puede adquirirse en las librerías o a través de Internet:

www.cervantes.com
www.ojanguren.com

Su precio es de 10 euros.

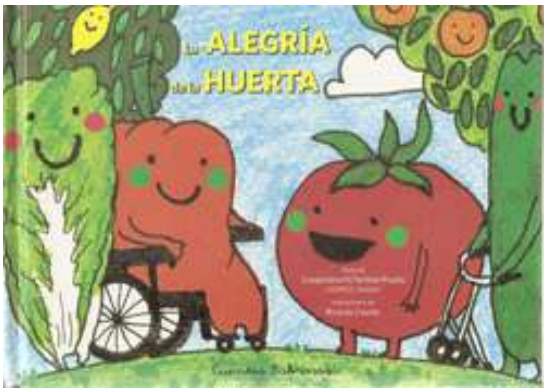

TROBA LES 7 DIFERÈNCIES

Rulex / **Redacció**

ENCREUAT

		A	B	C	D	E	F	G	H
1									
2									
3									
4		■				■			
5								■	
6					■		■		■
7						■			
8									

HORITZONTALS: 1: Recipient per tirar papers. – **2:** Llocs per orar. **–3:** El que ensenya a parlar bé. **– 4:** Home (en anglès). Article contracte. – **5:** Ex dictador libi. Vocal molt oberta. – **6:** Càmping situat al centre de la Vall de Broto i a l'entrada de la Vall d'Ordesa. Vocal. Primera lletra de l'alfabet. – **7:** Instrument musical relacionat amb el foc. Propietari d'una cosa. **– 8:** Con-clouran.

VERTICALS: A: Punt magnètic. Coll per dins. **– B:** Que desprèn aromes. **– C:** Dona que paga. – **D:** Apunti en un paper o en altre lloc alguna informació (a l'inrevés i en castellà). Les dues primeres lletres de l'alfabet. **– E:** Temor, inquietud (a l'inrevés). Nota musical. Vocal. **– F:** Líder en la fabricació de pilotes de goma. Terminació verbal. **– G:** Banda britànica shoegazing que es va formar a Òxford el 1988. Estima. – **H:** Cantant síria nascuda el 1969. Adverbi de lloc.

SOLUCIÓ 1: Paperera– 2: Oratoris. – 3: Logopeda. – 4: Man. Del. – 5: Gadaﬁ. – 6: Oto. A. A. – 7: Lira. Amo. – 8: Acabaran.

Autocars RAVIGO, S.L.

NOSALTRES JA HI CORRIEM PER L'ESTADI OLÍMPIC ABANS DEL 92

Miguel Quintero / La Redacció

Miguel Quintero, ha passat per diferents esports, competint en Atletisme, Futbol, o Ciclisme, coneix molt bé Aspace i el Centre Pilot, on hi va estudiar de petit. Actualment fa fisioteràpia a consulta externa i col•labora amb la Revista. En aquest article ens explica com anàven a entrenar al famós Estadi Olímpic de Montjuïc als anys 80.

L'estadi olímpic de Montjuïc és un lloc emblemàtic per tots, lligat a les Olimpíades de Barcelona '92, que tan bon record ens van deixar.

Però, en aquest article volem mirar més enrere d'aquella magnífica vivència col·lectiva, i veureu com aquest estadi té una història abans del 92 i una història amb el Centre Pilot.
Mireu si es antic, que es va començar a construir en una antiga cantera anomenada "La Fuxarda", essent el 5 d'abril de 1927 l'acte de col·locació de la primera pedra, en el context de la Exposició Universal del 29, i amb l'aposta olímpica de la ciutat pel 1936.

Molt abans del 92, el que coneixem com a estadi olímpic actualment, era un estadi quasi abandonat, molt deixat i deteriorat, estem parlant dels anys 80. En aquella època un grup d'alumnes del Centre Pilot hi anàvem setmanalment a córrer i a jugar a futbol.

El monitor era en Jordi Rietos, ens donava canya, ens feia suar de valent. Tanco els ulls i veig per la pista malmesa d'atletisme, que era una pista de cendra, que ja en aquella època estava passada de moda, (jo en la meva vida n'he vist dos: aquesta i una a Sabadell), bé, veig a la Maite, al "Jota", al López, a Ramiro, a Pedro, Emilia, Andres, Javi Salvador, Neus Alvarez i molts més.

Recordo que als vestuaris hi havia unes banquetes oxidades, i que estaven molt deixats. Recordo que l'aigua de les dutxes sortia gelada, i algun que altre animalet també corria per l'estadi.

Era un estadi de dos pistes: la clàssica de 400 metres, i una més petita, al mig un camp de futbol (el típic "patatal"). En aquell camp es va començar a gestar d'alguna manera el que seria el futur equip de futbol d'ASPACE Esports, amb dos grans porters, "la pantera" Ramiro i el Jaume Franc i el clàssic central " o passa la pilota o passa el jugador", el Pedro, i jo mateix. Bromes a part, d'aquella activitat esportiva que portava en Jordi Rietos, sortiria en part, el que va ser el primer equip d'atletisme que va competir per ASPACE a nivell estatal, i en els jocs Ibèrics (on competíem amb Portugal).

Qui ens ho diria, que nosaltres varem jugar, varem córrer, varem entrenar, allà on anys després, al 92 va ser el centre neuràlgic de les olimpíades, i on atletes històrics com Fermin Cacho, o Carl Lewis van deixar bocabadat al públic i a tot el mon. ‹

ASPACET

impressió responsable

IMPRESSIÓ

REPROGRAFIA TRÍPTICS TARGETES INVITACIONS FLYERS...

DISSENY GRÀFIC

TARGETES LOGOS FLYERS TRÍPTICS DISSENY...

MANIPULATS

ENQUADERNACIONS PLASTIFICATS ENSOBRATS

MAILING

GESTIÓ BASE DE DADES MAILING MANUAL PLEGAT

ALTRES

SECRETARIA TÈCNICA ENQUESTES

El Centre Especial de Treball ASPACET és una iniciativa per integrar laboralment persones amb discapacitat.

Carrer Marc Aureli, 16 // 08006 Barcelona // Tel. 932 003 568 // aspacet@aspace.cat

10é Aniversari de la catàstrofe del Prestige. Nunca Máis!

Des de 1961
aspace
Associació de la Paràlisi Cerebral
DECLARADA D'UTILITAT PÚBLICA
Ordre 23/02/1968
Ministerio del Interior

Si vols formar part de la redacció de la nostra revista no ho dubtis.
T'estem esperant!